

EEN ZWARTE WEDUWE

Toneelspel in 7 scènes

door

RIENEKE KROESE-HEIJM

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN ZWARTE WEDUWE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIENEKE KROESE-HEIJM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Mirielle

Cyntia

Ma

Kees

Ben

Ober

Man

Klus

(de bezetting is 3 dames, 5 heren maar er kunnen 2 heren gedubbeld worden, zodat u een bezetting krijgt van 3 dames, 3 heren)

Scène 1

Links voor op het toneel staat een hoge kast of een geraamte ervan. Rechts naar het midden toe, staan een tafel en een paar stoelen. Helemaal rechts vlak bij het publiek is de plek waar de wegdroom situatie wordt gecreëerd. De scènes die worden gespeeld, zijn herinneringen aan de spullen uit de kast. Als het publiek binnenkomt staat Mireille al op de wegdroom plek en haar zus Cyntia staat in het donker voor de kast. Zij zit met haar vingers suggestief klem tussen een bankschroef die hoog in de kast staat. Zodra het licht boven de kast aangaat zien we hoe moeilijk Cyntia het heeft. Er ligt buiten haar bereik een omgevallen kruk waar ze met haar voet niet bij kan.

(Mireille heeft een bankschroef in haar handen en droomt weg)

Cyntia: *(doet veel moeite om met haar voet bij de kruk te komen, daarbij probeert ze haar hand los te krijgen maar dat lukt met geen mogelijkheid)* Dit is toch niet waar. Zoiets moet mij weer overkomen. Verdomme! Eigen schuld dikke bult. God straft meteen. *(maakt inspannende geluiden, zucht en kreunt. Mireille gaat af. Cyntia roept)* Mireille!..... Mireille!

Mireille: Ja, ja ik kom eraan. *(op)* Jeetje mens, wat is er... waar zit je?

Cyntia: Hier!

Mireille: Wat doe jij daar?

Cyntia: Ik ben gewoon daar. Wat dan nog!

Mireille: Doe niet zo bijdehand..... Je weet best waarom ik dit vraag. Wat doe jij in die kast? Je weet dat ma dit absoluut niet wil. Het is haar kast.

Cyntia: Kluis zal je bedoelen.... met een tijdbom.

Mireille: Nou, dan heb je mazzel. Je leeft nog.

Cyntia: Ha, ha, ha. De leukste thuis?

Mireille: Maar wat doe je daar, dit vindt ze echt niet goed. Geef eens antwoord op mijn vraag.

Cyntia: Ze vindt zoveel niet goed. Ik wil dit geheime gat eens doorbreken. Ik ga gewoon deze kast opruimen en daar is niets mis mee.

Mireille: Gewoon? Dit noem jij gewoon?

Cyntia: *(geïrriteerd)* Ja, gewoon... zomaar. Ik dacht: 'Kom, laat ik eens de kast opruimen'.

Mireille: O, zómaar? Jij doet nooit iets zomaar. Jij doet niets zonder reden. Ik denk niet dat ma dit goedvindt. Ik weet het eigenlijk wel zeker dat ze dit niet goedvindt.

Cyntia: Nou.... misschien vindt ze het dit keer wel goed.

Mireille: Ja, ja. Geloof jij jezelf? Dat kan je wel vergeten, Cyntia. Wat sta je eigenlijk moeilijk te doen! Als je toch moeilijk doet dan had je net zo goed dat krukje kunnen gebruiken.

Cyntia: Dat kan niet, daarom sta ik zo moeilijk te doen.

Mireille: Haal je hand dan weg.... of heb je soms iets te verbergen? Ik ben niet achterlijk.

Cyntia: Zei ik dat dan?

Mireille: Nou... ik ken je langer dan vandaag. Als jij iets in deze kast verandert, dan heb je de poppetjes aan het dansen.

Cyntia: Ik wou dat ik dat kon...ik sta nu alleen maar te jodelen.

Mireille: Het is ma's domein, dat weet je toch!

Cyntia: Kluis! Voor haar is het gewoon een kluis. Ik kreeg hem wel open hoor, met mijn nagelvijl. Dus zo kluizerig is hij ook weer niet, maar het blijft een kluis.

Mireille: Oké, jij je zin... kluis. Maar wees toch niet zo nieuwsgierig. Laat ma toch, met haar geheime dingetjes. Ooit komt er een tijd.... dan kun je de kast in.

Cyntia: De kast op, zal je bedoelen.

Mireille: Ja, zo kan ie wel weer. Wat ben jij obstinaat zeg. Hoe lang blijf je nog zo staan? Dat lijkt me eerlijk gezegd doodvermoeiend.

Cyntia: Je denkt zeker dat ik dit voor m'n lol doe. Dus niet! Zou je me nu asjeblieft willen helpen. Ik riep je niet voor niks. Ik kan niet los en alleen kom ik helemaal niet los.

Mireille: Wie zijn vingers brandt.... (*bekijkt de situatie*) Nou, dat is nogal hoog, kan ik daarbij?

Cyntia: (*hysterisch*) Pak dan dat krukje!

Mireille: O, daarom kom jij er natuurlijk niet bij.... nu begrijp ik het.

Cyntia: Gaat er een tl-balk bij je branden?

Mireille: Maar waarom zit je dan vast? (*pakt het krukje en gaat er op staan*)

Cyntia: Daarom!

Mireille: O, ik zie het. Wat is dat voor een ding?

Cyntia: Gewoon een... eh... schroef geval, nee, iets met een bank. O ja, een bankschroef.

Mireille: Wat is dat voor iets?

Cyntia: Nou, dat is een ding waar je iets heel goed mee kan vastklemmen.

Mireille: Zo te zien is jou dat aardig gelukt. Waar is dat voor en waarom zit je daar in Godsnaam in vast?

Cyntia: Ik wilde het uitproberen. Ik weet dat dit het juiste eh.. apparaat..

schroef is. Toen ik hem wilde losdraaien, ging ik denk ik de verkeerde kant op. Ik stond toen nog op de kruk. Doordat ik een beetje in paniek raakte wilde ik me lostrekken maar de kruk schoot weg.

Mireille: Wat een stomme manier van opruimen. Ik zou dat anders doen. Maar hoe weet jij eigenlijk dat zo'n ding een bank....

Cyntia:Schroef.

Mireille: ...heet?

Cyntia: Ja, hij vroeg erom.

Mireille: Wie vroeg erom? Nou, wie?

Cyntia: Kees.

Mireille: Aha, jij wilde de kast helemaal niet opruimen. Jij wilde een wit voetje halen bij Kees. Nu heb je mooi een wit handje.

Cyntia: Hij vroeg erom toen ik daar toevallig was.

Mireille: Bij jou is nooit iets toevallig. Alles is bij jou met voorbedachte rade.

Cyntia: Dit dus niet.

Mireille: Heb jij wat met Kees?

Cyntia: Nog niet.

Mireille: Dat geeft de mens weer moed. Dus jij wilt los... nou... dat weet ik nog zo net niet.. Waarom wil jij Kees verleiden met een bankschroef?

Cyntia: Ik wil los, maar ik wilde Kees niet verleiden en zeker niet met een bankschroef. Daar heb ik wel een subtielere manier voor.

Mireille: Waarom dan?

Cyntia: Hij vroeg erom, dat heb ik je toch al gezegd.

Mireille: Ik wist niet eens dat we zo'n ding in huis hadden.

Cyntia: Ik ook niet. Kees vertelde het mezelf. Ma heeft hem dit ding een keer beloofd voor wanneer hij het nodig mocht hebben. Ze had hem ook verteld waar dat ding stond, vandaar. En aangezien ma vandaag een boottochtje heeft...

Mireille: Dan had je er toch een dag mee kunnen wachten.

Cyntia: Nee, dat wilde ik dus niet. We zijn verdomme rond de dertig en dan mogen wij nog steeds niet in haar kast komen.

Mireille: Je zei kluis.

Cyntia: Dit is toch een goede reden om er iets uit te halen!

Mireille: Daar zit wel iets in... maar dan nog. Je hebt mazzel dat ze er ook geen muizenklem in heeft gezet. Met twee handen zou het nog moeilijker voor je geweest zijn.

Cyntia: Ja maak er een soap van. Maak me liever een keer los.

Mireille: Dat ma aan Kees heeft verteld wat er in haar kast staat?

Cyntia: Ach, je weet dat Kees haar apengatje is.
Mireille: Dat is waar. Laat eens even goed kijken. (*stopt haar hoofd in de kast*) Ik kan het hier niet zo goed zien. Weet je wat, ik pak dit ding op, dan tel ik tot drie en dan loop je met mij naar de tafel.
Cyntia: Donder niet van de kruk af.
Mireille: Één... twee... drie.
Cyntia: Voorzichtig, voorzichtig... au. Niet te snel. Niet te snel! Straks laat je hem vallen.
Mireille: Dan ben je er wel in één keer van af.
Cyntia: Van mijn vingers, ja.
Mireille: (*op tafel*) Hoe werkt zoiets?
Cyntia: Aan dat ding draaien.... maar wel de goede kant op.
Mireille: Wat een vernuftig ding zeg. Dat ziet er leuk uit... Zeg jij stop?
Cyntia: Schiet nu maar op. Stop!
Mireille: De andere kant op?
Cyntia: Ja, ja. Geen twijfel mogelijk.
Mireille: Daar kan je iets goed mee vast klemmen zeg.
Cyntia: Heb je het door! O, gelukkig, los..... Bedankt. Het lijkt wel of ze langer zijn geworden, zie je dat.
Mireille: Langer niet. Ze zien een beetje pips. Je bloedvoorziening is een beetje gestagneerd. Gaat het? (*Cyntia knikt*)
Mireille: Hoe zou ma hier eigenlijk aan komen?
Cyntia: Kees vertelde mij dat die ooit van een timmerman is geweest, waar ze heel goed mee bevriend was. Hij schijnt deze kast te hebben gemaakt. Toen de kast af was, of was het nu die tafel? Ik weet het niet meer. Hij kreeg in ieder geval een hartstilstand. Wat een drama, hè.
Mireille: Maar waarschijnlijk wel een gratis kast. Kees weet in ieder geval meer dan wij.
Cyntia: Wij weten het nu toch ook.
Mireille: Dat is waar. Dus heeft ze een leuke herinnering aan die timmerman... nou ja leuke.... ze heeft er een herinnering aan overgehouden, een kast en een bankschroef.
Cyntia: En een.... hoe heette dat ding ook alweer? O ja, een waterpomptang. Je weet dat ze bijna nooit ergens afstand van kan doen. Kijk maar naar ons. Zij bewaart alles. Ik moet die tang nog hebben, die schijnt ook in de kast te liggen.
Mireille: Zeg, ik vind dat als Kees iets mag lenen dat wij dat dan ook mogen doen.... heel stiekem dan.
Cyntia: (*pakt nog snel een waterpomptang uit de kast*) Dit zal hem zijn.
Mireille: (*loopt achter haar aan en drukt de kast dicht*) Niet te veel in

één keer. Nu is het genoeg.

Cyntia: Hier vroeg hij ook om. Ik leg alles vandaag weer terug. Dat beloof ik.

Mireille: Wist hij dat die tang ook in de kast lag?

Cyntia: Schijnbaar wel. Dit mocht hij ook net zoals dat ding daar een keer lenen.

Mireille: Het is en blijft haar apengatje.

Cyntia: Dat is hij toch ook een beetje van ons.

Mireille: Was hij maar wat ouder, hè?

Cyntia: Leeftijd maakt mij niets uit.

Mireille: Mij eigenlijk ook niet. Zullen wij deze dingen samen naar hem toe brengen?

Cyntia: Ik wilde eigenlijk alleen gaan, als je het niet erg vindt. Hij vroeg het toch aan mij.

Mireille: Dat is toeval. Omdat jij er toevallig was toen hij er om vroeg. Ik ga gewoon met je mee. *(beiden af)*

Scène 2

Mireille en Cyntia gaan op wegdroom staan. Ze kijken allebei bewegingloos in een damesblad. Ma komt op, loopt naar de kast en haalt daar een pen en papier uit. Ze gaat een lange brief schrijven. Ze mummelt wat tijdens het schrijven van de brief. Zodra Kees haar achter de coulissen roept, weet ze niet hoe snel ze de brief moet opruimen. Dan gaan Cyntia en Mireille af. Ma stopt de brief tussen wat damesbladen onder in de kast.

Kees: Tante Ger! Bent u thuis? *(komt op en kijkt om zich heen)* Tante Ger! Ah, u staat verdekt opgesteld. De deur stond zoals gewoonlijk weer open. *(geeft haar een kus)* U wilde met mij praten?

Ma: Zo, alles goed met jou, mijn Kees? Ga zitten, mijn jongen. Ja, ik wilde inderdaad met jou praten.

Kees: Dat doet u toch altijd al, praten.

Ma: Dat weet ik ook wel, maar ik wil het eens over jullie hebben.

Kees: Jullie! Wat bedoelt u met jullie?

Ma: Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen.

Kees: Wat bent u ineens serieus, tante Ger, dat ben ik niet van u gewend. Is er iets?

Ma: Voordat ik ga, wil ik je wat zeggen.

Kees: Waar gaat u heen? Eindelijk eens op vakantie?

Ma: Nee jongen, ik ga niet op vakantie, maar ik ga wel op reis. Ik wil het daar nog even niet over hebben. Waar ik het wel over wil hebben, is over mijn dochters..... Kijk, mijn dochters zijn vrijgezel.

Kees: Dat weet ik maar al te goed. Gaat u me uithuwelijken? Ha, ha, ha. Een grapje.

Ma: Nee Kees, dit is geen grap. Ik wil dat je serieus naar mij luistert. Kijk, jij bent geadopteerd door ome Jaap, maar ik vind toch, neem me niet kwalijk als ik je beledig, dat ik....

Kees: Beledig? Nee hoor, u kan mij niet beledigen en trouwens u beledigt mij toch nooit. Integendeel, ik wou dat u eens een keer minder aardig tegen me deed, dat mag best. U staat altijd voor me klaar. Uw dochters zijn er soms best jaloers op, u maakt vaak meer tijd vrij voor mij dan voor hen.

Ma: Dat komt omdat je bij ome Jaap woont. Ik zie je natuurlijk minder dan zij.

Kees: Maar dat is toch geen reden om mij meer aandacht te geven?

Ma: Dat weet ik, jongen, maar het ligt wel heel gevoelig. Luister....ik vind dat jij je als een familielid moet gedragen. Ik weet, de meiden

zijn wel gek met je en jij met hen maar ik wil absoluut niet dat je te zijner tijd een relatie met een van hen krijgt. *(er valt een stilte. Cyntia loopt af. Mirei volgt haar)*

Kees: Ik wist niet dat u zich daar zo druk over maakte.

Ma: Dat doe ik dus wel. Ik ben zo bang dat het uit de hand loopt. Je zit namelijk altijd zo te dollen met ze, tegen het flirterige af. Ik vind het wel lief om te zien dat jullie om elkaar geven, maar het mag niet uit de hand lopen. Begrijp je?

Kees: Dat begrijp ik wel, maar een beetje met vuur spelen kan toch geen kwaad?

Ma: Zolang je het maar niet aansteekt, jongen, daar zou ik niet blij mee zijn en jij ook niet.

Kees: Waarom zou ik daar niet blij mee mogen zijn? Die aandacht vindt toch iedere man leuk! *(er valt weer een stilte)* Wat wilt u mij toch zeggen, tante Ger? Ik weet dat u mij wat wil zeggen. Waarom blijft u met iets rondlopen terwijl het misschien heel eenvoudig zou kunnen zijn?

Ma: Zo eenvoudig is het niet, mijn jongen..... Kijk, ik vind je veel te jong, jullie schelen bijna tien jaar. Stel dat je met een van hen iets krijgt. Dat kan toch niet. Dat leeftijdsverschil is veel te groot, vind je zelf ook niet?

Kees: Tante Ger, luister eens. Als mensen om elkaar geven is leeftijd geen dilemma. Mits je heel erg jong bent natuurlijk, dan speelt leeftijd zeker een rol. Kijk, als ik nu nog tien jaar was en zij rond de twintig, dan is dat wel een raar verschil. Maar maakt u zich niet ongerust. Ik was niet van plan om iets met een van uw dochters te beginnen, maar ja, er is niets veranderlijker dan een mens. Zeg nooit nooit.

Ma: Nooit! Het kan gewoon niet, Kees.... Beloof me het, dat je nooit een relatie krijgt met..... en kinderen, ik moet er niet aan denken.

Kees: Daar had ik nog niet over nagedacht, zo erg is het nu ook weer niet.

Ma: Nou ja, met die vrije seks van tegenwoordig, een ongelukje zit in een klein hoekje.

Kees: U maakt zich echt zorgen, hè? Waarom zegt u niet gewoon wat u echt dwarszit? Dat ik te jong ben, oké, daar heb ik wel een beetje begrip voor, maar er zit meer achter. Wordt het niet een keer tijd dat u wat dingen uit de kast verklapt, het leven is al zo kort.....

Cyntia: *(op)* Hé, Keesie! *(omhelst hem, op het kleffe af)*

Mirei: *(op)* Dag, Kees! *(omhelst hem, dito)*

Kees: *(kijkt verontschuldigend naar de moeder)* Ik doe niks.

Cyntia: Hij doet niks.

Mireille: Hij doet nooit wat.

Cyntia: Deed hij maar wat.

Ma: Doe niet zo klef. Hou op. Hou op!!

Mireille: Wat maakt het nu uit, we zijn toch geen echte familie?

Ma: Zo horen jullie je wel te gedragen en dat doen jullie niet.

Cyntia: Niet zo serieus, ma.

Mireille: Wat is er, je kijkt zo bezorgd.

Ma: Dat komt omdat ik ziek ben.

Mireille: Ma, we weten toch allang dat het chronisch is. Je maakt mij niet wijs dat dit de reden is, anders doe je nooit zo. Je zegt altijd dat er wel mee te leven valt.

Ma: Ik wil vanaf nu dat jullie wat serieuzer met elkaar omgaan. Beloof me dat jullie niets zullen uithalen.

Cyntia: Uithalen! Mam, wat bedoel je toch? Is er iets? Je doet zo vreemd, dat ben ik niet van jou gewend.

Kees: Ze heeft het net met mij er over gehad, vandaar dat ik hier ben. Ze wil niet dat wij iets met elkaar krijgen.

Mireille: Krijgen?

Cyntia: Zo simpel is dat niet. Maar ik kan je wel geruststellen, we hebben al wat met elkaar. Wij vinden elkaar hartstikke leuk. *(lacht en doet haar arm in de zijne)*

Mireille: Wij ook hè, Kees? *(slaat een arm om hem heen)*

Ma: Als het daar maar bij blijft.

Kees: *(trekt verontschuldigend zijn schouders op)* Ik heb hier niets aan toe te voegen.

Ma: Ik word niet meer beter.

Cyntia: Ma, wat bedoel je eigenlijk met dat je niet meer beter wordt? Is dat hetzelfde als, dat je nooit meer beter wordt?

Mireille: Je meent het geloof ik echt.... Je maakt me een beetje bang.

Cyntia: Het wordt toch ook nooit meer beter, dat weten we toch! Word je dan niet meer behandeld of zo?

Kees: Is het besmettelijk?

Ma: Nee, maar sommige dingen zijn wel eens erfelijk. Maar het houdt gewoon een keer op.

Mireille: Wat bedoel je met 'Het houdt gewoon een keer op'?

Ma: Ik ga dood. *(er valt een stilte)* Ik heb mijn leven schijnbaar gehad.

Mireille: O mam, wat vreselijk. *(omarmt haar moeder)*

Cyntia: Wat erg... Wat nu? *(gaat ook bij haar staan)*

Kees: In hoeverre is het erfelijk?

Ma: Niet in die zin zoals jullie denken. Nu is het nog niet het juiste moment om dat te gaan vertellen.

Mireille: Wanneer is het dan wel het juiste moment? Vertel ons maar wat je er van weet.

Ma: Nee, dat kan ik niet, niet nu.

Cyntia: Pas als je dood bent zeker! Dan gaan ze je misschien opensnijden. Dat wil ik niet. Dan wil ik die erfelijkheid kwestie maar niet weten.

Mireille: Dat vind ik ook. Dat hoeft van mij dan ook niet.

Kees: Voor mij geldt dat gelukkig niet, ik ben tenslotte geen echte neef.

Ma: Voor jou geldt dat ook. Ook jij zal het te horen krijgen. Ook jij.

Cyntia: Als je iets met mij krijgt.....

Mireille: Of met mij... (*allen gaan af*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto